

Βόλος 20 Νοεμβρίου 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
(www.serathan.gr)

“ ΑΝΟΔΟΥΛΕΙΕΣ ΜΕ ...ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΙΚΑ ΔΑΚΡΥΑ”

Η Ιστορία προσωπική και δεν ενδιαφέρει πολλούς, θα πω όμως τούτο: ίσως και άλλοι σαν και μένα πέρασαν οι περνούν τις ίδιες δικές μου ή και χειρότερες στενοχώριες επειδή κάποια στιγμή απελπίστηκαν όταν πήγαν να «δοκιμάσουν» κάτι που στο διάβα του σύντομου ή μεγάλου χρόνου, τους βγήκε «ξινό».

Ήταν, θυμάμαι η 10ετία του 1970 και, στην ηλικία νέος, είχα αποστρατευθεί από τη Χωροφυλακή. Μόνιμα δε, με την οικογένειά μου, έμεινα στο Βόλο

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

(κατάγομαι από Καμένα Βούρλα) και με το συνεχές « καθισιό» και μόνος μέσα στο σπίτι(τα παιδιά σχολείο και η εκπαιδευτικός σύζυγός μου συνέχισε να εργάζεται) αισθανόμουν άσχημα γι' αυτό και, με δαγκωνιές, χωρίς να το καταλαβαίνω, έτρωγα τα νύχια μου.

Πολλές φορές από την Ευαγγελίστρια της Νέας Ιωνίας (εκεί κοντά έμεινα τότε) έπαιρνα το Λεωφορείο ,κατέβαινα στο Βόλο, και με άλλους αποστράτους στρογγυλοκαθόμουν με τις ώρες

στο καφενείο «Συνάντηση» στο οποίο, λες και είχε μέλι, μαζευόντουσαν οι συνταξιούχοι παίζοντας άλλοι χαρτιά και άλλοι τάβλι, πολλοί δε εξ αυτών παρακολουθούσαν τους ταβλαδόρους στους οποίους έκαναν και υποδείξεις πώς να παίζουν τα ζάρια με αποτέλεσμα να νευριάζουν οι παίκτες και, να γίνεται το σώσε.

Δεν γνώριζα από χαρτιά, δεν ήξερα τάβλι και ο «τεκές» των τσιγάρων τόσο κόσμου μου προξενούσαν στενοχώρια και εκνευρισμό στοιχεία αρνητικά, τα οποία, μόνο ένας εν συντάξει νέος άνθρωπος μπορεί να με καταλάβει ιδιαίτερα, θα τολμήσω να πω, όταν εκείνος ο άνθρωπος αυτόματα σταμάτησε να εργάζεται και να προσφέρει λίγα ή πολλά, ανάλογα με τις σωματικές ή πνευματικές του δυνάμεις σε κάποιες υπηρεσίες αεικίνητες όπως είναι ο Στρατός, η Αστυνομία, η Πυροσβεστική κ.λ.π.

Τρέλα σκέτη το συνεχές « καθισιό» και κουβεντιάζοντας με τον εαυτό μου βρήκα τη λύση. Θα συνεχίσω είπα να εργάζομαι ως ελεύθερος επαγγελματίας. Σκέφτηκα, ρώτησα, έμαθα και ένα πρωινό πήγα στην Διεύθυνση Εμπορίου της Νομαρχίας στην οποία υπέβαλα αίτηση με τα απαραίτητα δικαιολογητικά ζητώντας να μου χορηγηθεί Άδεια Αστικών Συμβάσεων η οποία δεν άργησε να εγκριθεί, να δημοσιευθεί στο Φ.Ε.Κ. και να την πάρω στα χέρια μου.

Μέσα σε ένα περίπου δίμηνο από την αποστρατεία μου ήταν έτοιμο το γραφείο στο να με δεχθεί ως κυρίαρχο του δικού μου χώρου που δεν θα είχα κανένα «κερατά», υπό την καλή έννοια, στο κεφάλι μου και να μου λέει σήκω, σήκω , κάτσε, κάτσε , ή και πολλές φορές, αν δεν συμφωνούσα μαζί του, να μου φωνάζει « κάτσε προσοχή» γιατί τότε που υπηρετούσα εγώ γινόταν και αυτό με ορισμένους, ευτυχώς, επειδή κατά τη γνώμη τους, «αυτοί ήταν» και όχι άλλοι.

Ελεύθερος λοιπόν με ηθικό στέρεο και ακμαίο όταν κατέβαινα στην παραλία, αντί στο καφενείο « Συνάντηση», πήγαινα και την «άραζα» στο γραφείο μου περιμένοντας το εξ Ουρανού MANNA.

Όμως τους πρώτους τρεις περίπου μήνες, μέσα σε εκείνο το χώρο, επικρατούσε και μια απόλυτη εκνευριστική σιωπή από την οποία άρχισα, να επηρεάζομαι αρνητικά, να αισθάνομαι άσχημα, κλαίγοντας, θα έλεγα, τη μοίρα μου και να τα βάζω με τον εαυτό μου που με είχε ενθαρρύνει στο να δοκιμαστώ και ως ελεύθερος επαγγελματίας.

Τον είχα για τα καλά « στριμώξει» (τον εαυτό μου) , όμως εκείνος συμμεριζόταν με την στενοχώρια μου, αλλά μου έλεγε να κάνω υπομονή.

Είχα τις αντιρρήσεις μου στα όσα μου αράδιαζε γιατί ήμουν υποχρεωμένος , πέρα από εκείνη την απελπιστική σιωπή που κάθε μέρα βίωνα, να βάζω και το χέρι βαθιά στην τσέπη μου για να ανταποκρίνομαι στις όποιες υποχρεώσεις. (ενοίκιο, ρεύμα, κοινόχρηστα κ .λ. π..

Η παρατεταμένη σιωπή συνεχιζόταν οπότε πήρα την απόφαση να σταματήσω να διατηρώ επιζήμιο γραφείο γιατί ,αν δεν σταματούσα, σίγουρα η βίδα θα μου «έστριβε» και, αυτή ,κατά πως λένε οι νευρολόγοι, δεν αργεί να ξεφύγει και, αν γινόταν αυτό, θα μου ήταν αδύνατο να βρω βιδολόγο να την κρατήσω στη θέση της.

Και την ίδια μέρα που σκέφτηκα να ξενοικιάσω το γραφείο το πήρα πάνω μου μονομιάς αναπτερώθηκε το ηθικό μου και αμέσως άρχισα να μαζεύω διάφορα αντικείμενα ,μερικά των οποίων, με το φίλο μου Παρασκευά Παρασχούδη, ταξιτζή (δεν είχα δικό μου αυτοκίνητο) τα πήγα αμέσως στο σπίτι μου.

Τον τίτλο « Η ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ», τον οποίο είχα επιλέξει, για το γραφείο μου «Κτηματομεσιτικό & Ερευνών», με αίσθημα ευθύνης, απόλυτα σεβάστηκα και συνεχίζω να σέβομαι τους Ανθρώπους, που με εμπιστεύτηκαν.

Την άλλη μέρα συνέχισα να μαζεύω πράγματα και αντί στενοχώριας είχε επανέλθει το κέφι μου, σιγοτραγουδώντας την «Λουλουδιασμένη Ιτιά» και αυτή η όρεξη για τραγούδι, πιστεύω πως μου ήρθε ξαφνικά επειδή θα σταματούσα τις αφαιμάξεις των ολίγων μου χρημάτων που βρισκόντουσαν ακόμη στις τσέπες μου.

Είχα κλειδώσει την πόρτα, μάζεα πράγματα ,σιγοτραγούδαγα, πέρα από την «Ιτιά» και το: «Συννέφιασε στον Παρνασσό βρέχει στα καμποχώρια». Και εκεί που έπαιρνα κάποιες «λαρυγγικές» μελωδικές στροφές αυτών των τραγουδιών τις οποίες, στα κατοπινά χρόνια, αν τις άκουγαν οι «ειδικοί λαρυγγιών» ή Κριτών λοιπών ξέκωλων και οπισθογεννών χαρισματικών προσόντων, ίσως αυτοί οι «ειδικοί κριτές» τραγουδιών και οπισθίων προσόντων, με καλούσαν στο:« Ελλάδα έχεις Ταλέντο» προκειμένου να ακούσουν την λουλουδιασμένη ,αν όχι Ιτιά, έστω και τσουκνίδα.

Εκεί λοιπόν που άλλαζα στροφές Χιονισμένου Παρνασσού και Ιτιάς με το παράλληλο δέσιμο κουτιών για να μη διασκορπιστεί το περιεχόμενο κατά τη μεταφορά τους, χτυπά το τηλέφωνο.

-Ντρίν,ντρίν,ντρίν.

-Παρακαλώ, λέγεται.

-Του κυρίου Αθανασίου.

-Μάλιστα .

-Κύριε Αθανασίου, λέγομαι «Έτσι», θέλω να αγοράσω ένα καινούργιο διαμέρισμα στην παραλία του Βόλου, έχετε?

-Μάλιστα έχω δύο καινούργια ετοιμοπαράδοτα, στην ίδια οικοδομή.

-Θέλω άνω των 100μ2 .

-Ναι, έχω.

Πότε μπορώ να τα δω?.

-Ελάτε τώρα.

-Και ο κύριος «Έτσι» ήρθε στο γραφείο μου και, πριν έρθει, εγώ έκανα το σταυρό μου παρακαλώντας την Ευαγγελίστρια Νέας Ιωνίας ,να τον φωτίσει και να αγοράσει το διαμέρισμα , που ήταν και πολυτελές.

Ο κ. « Έτσι » είδε τα δυο διαμερίσματα και κυριολεκτικά τρελάθηκε από την ομορφιά τους και βγαίνοντας στις βεράντες που βλέπουν Θάλασσα, Πευκάκια, Αλυκές και Σωρό, από τη χαρά του, τρελάθηκε περισσότερο και πιο πολύ είχα τρελαθεί εγώ, κρατούσα όμως την ψυχραιμία μου για να μη καταλάβει ο ξένος άνθρωπος τα δικά μου καρδιοχτύπια και την αιτία, της δικής μου χαράς, που αλλού σκόπευε.

Δεν χρειάστηκαν πολλές διαπραγματεύσεις, τα βρήκαμε στην τιμή και, χωρίς χρονοτριβή πήγαμε στο γραφείο του μηχανικού πώλησης των διαμερισμάτων από τον οποίο προμηθεύτηκε τα όποια στοιχεία.

Τα έδωσε στο δικηγόρο του για έλεγχο και ακολούθως έγιναν τα συμβόλαια ενώ εγώ, ως μεσολαβητής μεσίτης, με την προμήθεια που πήρα, ζέστανα την παγωμένη και άδεια τσέπη μου.

Και μια που είχα ζεσταθεί σταμάτησα να μαζεύω πράγματα και περίμενα μήπως η Ευαγγελίστρια, που ήταν η καλύτερη γειτόνισσα μου , βάλει το χεράκι της να αλλάξω διαθέσεις.

Πέρασαν ξανά πολλές μέρες με την απόλυτη εκείνη εκνευριστική σιωπή. Κανέναν άνθρωπο για επαγγελματικούς λόγους δεν έβλεπα στην πόρτα μου και κανένας, έστω και από τηλεφώνου, δεν ζητούσε πληροφορίες.

Όμως, από άλλα πρόσωπα, φιλικά και γνωστά, το γραφείο μου δεν άδειαζε. Ερχόντουσαν να μου ευχηθούν «καλές δουλειές!», να στρογγυλοκαθίσουν με τις ώρες στον αναπαυτικό καναπέ, να ποιούν τον «τζάμπα» καφέ τους ή δεν ξέρω εγώ τι άλλο ποτό επιθυμούσαν αλλά και εκείνο, βέβαια, «τζάμπα» . Τονίζω το «τζάμπα» επειδή και εκείνοι οι καφέδες ή λοιπά της επιθυμίας τους ποτά, πληρωνόντουσαν από τη δική μου τσέπη που δεν εισέπραττε πεντάρα τσακιστή, αυτές όμως οι καταβαλλόμενες « τσακιστές πεντάρες» και, σε μηνιαία βάση, προστιθέμενες στα άλλα έξοδα, για μένα, ήταν υπολογίσιμες. Υπολογίσιμα ή χωρίς τον υπολογισμό, αυτά τα έξοδα είναι μέσα στις κοινωνικές υποχρεώσεις ιδιαίτερα σε ένα ελεύθερο επαγγελματία ,αλλιώς, αν η τσέπη του είναι γεμάτη καβούρια και φοβάται να βάλλει τα δάκτυλά του σε αυτές για να μη δαγκωθούν τότε, καλόν θα είναι, να κλειστεί σε μοναστήρι αν και εκεί, οι πιστοί, δέχονται καλύτερη μπορώ να πω περιποίηση. Κανένας λοιπόν υποψήφιος αγοραστής ακινήτου δεν χτυπούσε την πόρτα μου ,παρά του ότι εγώ από φίλους μου Μηχανικούς, και ως νέος μεσίτης που δεν γνώριζα καλά τη δουλειά, είχα προμηθευτεί αρκετά διαμερίσματα και κυριολεκτικά περίμενα στο... ακουστικό μου οπότε και εκείνο μια μέρα ξανά με...« λυπήθηκε».

Ντρίν, ντρίν, ντρίν.

-Ορίστε παρακαλώ ,καλημέρα σας.

-Καλημέρα κ. Αθανασίου είμαι ο « Έτσι» που αγόρασα το διαμέρισμα στην παραλία.

-Ω, καλημέρα φίλε μου κ. « Έτσι», τι κάνετε?

-Καλά είμαι κ. Αθανασίου και επειδή δεν θέλω να πάω στο Μηχανικό απ ευθείας, γιατί μπορεί να κάνω κακό στη δουλειά σας, θέλω να ρωτήσω εσάς, το άλλο διαμέρισμα που είδα στην ίδια οικοδομή υπάρχει ή έχει πουληθεί. Το λέω αυτό επειδή έχω ένα φίλο και θέλει να αγοράσει διαμέρισμα. Δεν του είπα ακόμη τίποτε και αν υπάρχει , επειδή πιστεύω να του αρέσει , να τον φέρω στο γραφείο σας.

-Υπάρχει και σας ευχαριστώ που λογικά σκεφτήκατε να θέλει ο φίλος σας να δει το διαμέρισμα μέσω του γραφείου μου, τότε θέλετε να έρθετε.

-Θα προσπαθήσω να τον βρω και, σε περίπτωση που τον συναντήσω, μπορώ να τον φέρω και τώρα.

-Σας ευχαριστώ.

Και τον βρήκε ο κ. « Έτσι» το φίλο του και ήρθαν στο γραφείο μου και τους πήγα στην πολυκατοικία και του άρεσε το διαμέρισμα για το οποίο συμφώνησε αμέσως στην τιμή και σε λίγες μέρες έγιναν τα συμβόλαια και οι δικές μου τσέπες « ζεστάθηκαν» ξανά με την προμήθεια που έλαβα.

Ποιο φευγικό, ποια αναχώρηση, πιο μάζεμα πραγμάτων! Άρχισα να ξεχνώ αναχωρήσεις για το τέλος εκείνου του μηνός για την οποία αναχώρηση είχα ενημερώσει τον ιδιοκτήτη του γραφείου και ο καλός εκείνος άνθρωπος δεν είχε φέρει καμιά αντίρρηση στα ψέματα που του είχα αραδιάσει πως είχα «σοβαρούς οικογενειακούς λόγους αναχώρησης».

Λίγες ήταν οι επόμενες μέρες και να ένα ακόμη χαρούμενο Ντρίν.

-Ορίστε, παρακαλώ.

-Είστε ο μεσίτης κ. Αθανασίου.

-Μάλιστα .

-Κύριε Αθανασίου είμαι ο « Δείνα» θέλω στην Ερμού να αγοράσω ένα κατάστημα ει δυνατόν πολλών μ2, έχετε?

Μάλιστα έχω.

-Που ακριβώς βρίσκετε.

-Το πού θα το μάθετε όταν έρθετε στο γραφείο μου και όχι από τηλεφώνου, λυπάμαι δεν μπορώ να σας πω που βρίσκεται.

-Έχετε δίκιο, συγγνώμη και, έρχομαι.

-Ελάτε.

Και ήρθε ο καλός εκείνος κύριος «Δείνα», είδε το κατάστημα, συμφώνησε στην τιμή και σε λίγες μέρες ήταν δικό του.

-Ντρίν,ντρίν,.ντρίν.

-Ορίστε, παρακαλώ.

-Το Γραφείο ερευνών του κ. Αθανασίου(σημείωση: Το κτηματομεσιτικό μου γραφείο λειτουργούσε και ως «Ερευνών».

-Μάλιστα .

-Κύριε Αθανασίου, τηλεφωνώ από τη Ρόδο, ονομάζομαι «τρεχαγυρεβόπουλος» το τηλέφωνό σας μου το έδωσε ένας δικός σας φίλος που συμπτωματικά είναι και δικός μου, το είδα όμως και σε αγγελία στη «Ροδιακή». Έχω ένα σοβαρό προσωπικό πρόβλημα και θέλω εμπιστευτικά να σας αναθέσω αυτή μου την υπόθεση, μπορείτε να έρθετε στη Ρόδο και σύντομα?

-Ναι κ. «Τρεχαγυρεβόπουλε» μπορώ και σας ευχαριστώ, αλλά μαζί μου πρέπει να πάρω ένα συνεργάτη μου. Συμφώνησε ο Ροδίτης και μετά από 3-4 μέρες νάμαστε στην αγαπημένη μου Ρόδο που είχα κάπου οκτώ και πλέον χρόνια να την δω. Και τη λέω αγαπημένη επειδή εκεί, ως αστυνομικό όργανο, υπηρέτησα κάπου 18 χρόνια γνωρίζοντας, κόσμο και... κοσμάκη.

Δεν αργήσαμε να φέρουμε σε πέρας εκείνη την αποστολή μας και αφού είδα και λίγους φίλους, όπως και τη Ρόδο την οποία αλλιώς την είχα αφήσει και αλλιώς την βρήκα, με εκείνα τα πελώρια και όμορφα ξενοδοχεία της, σε μια περίπου εβδομάδα είχαμε επιστρέψει στο Βόλο.

Ένας μου φίλος, που τον είχα παρακαλέσει να πηγαίνει στο γραφείο μου και να κρατά σημειώσεις- αν χρειαζόταν-μου έδωσε μια μικρή λίστα προσώπων που ζητούσαν εμένα.

Τους τηλεφώνησα, ήρθαν στο γραφείο μου, τους κέρασα «τζάμπα» καφέδες που όμως εκείνοι οι καφέδες κατά χρονικά διαστήματα «ζέσταιναν» τις τσέπες μου.

Το σκοτάδι μιας παρατεταμένης νύχτας με την απόλυτη εκνευριστική, για μένα σιωπή/ μέρα με την ημέρα, μήνα με το μήνα, χρόνο με το χρόνο/ άρχισε να διαλύεται για να ακολουθήσει η ξάστερή του χαραυγή την οποία διαδέχτηκε ένα όμορφο ηλιόλουστο ξημέρωμα από το οποίο, ως ελεύθερος

επαγγελματίας και περισσότερο ως άνθρωπος, πολλά ωφελήθηκα, έστω και με τους λίγους, αλλά αξιόλογους ανθρώπους που γνώρισα.

Με αίσθημα ευθύνης, καλή διάθεση, απόλυτη εχεμύθεια και σεβασμό στον κάθε φίλο ή φίλη που άνοιγε το γραφείο μου, πρόσφερα τις υπηρεσίες μου και ειλικρινά ομολογώ ότι, έχω ήσυχη την συνείδησή μου.

Ξέρετε η συνείδηση του ανθρώπου είναι ο μεγαλύτερος κριτής και εγώ με αυτή την κυρία τα έχω βρει και περνάμε όμορφα. Από καρδιάς θέλω να ευχαριστήσω τον κόσμο που με εμπιστεύτηκε τον οποίο, ειλικρινά ομολογώ πως, και εγώ σεβάστηκα.

Όμως και τους καλούς μου φίλους που «με τις ώρες» την άραζαν στο γραφείο μου και εκείνους τους ευχαριστώ και ας έπιναν «τζάμπα» καφέδες(ως αστείο φίλοι μου το αναφέρω). Αυτό έλλειπε να με κάνουν παρέα, ιδιαίτερα τότε που διέτρεχα τον κίνδυνο χαλάρωσης της βίδας και εγώ να σκέπτομαι το « τζάμπα... μάγκες»

Αυτό το «τζάμπα μάγκες» πολιτικός άνδρας το είπε και εμείς όλοι το θυμόμαστε, όπως θυμόμαστε και το άλλο, του ιδίου πολιτικού , το: «Ας πρόσεχαν...».

Να είστε καλά.-

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «Ταχυδρόμος» & «Ροδιακή», 26 και 29-11-2018 αντίστοιχα.